

## Líbezná melodie

(aneb - kterak Líbeznice ke svému jménu přišly)

**Matěj Mikula**

Otec se synem vyšli z vesnice a vydali se po úzké cestě mezi poli, toto místo znali všichni obyvatelé Líbeznice jako Mratínku. Sníh jim křupal pod nohama, mrazivý vzduch je štípal v nose a kolem úst se vznášela bílá pára, která se rozplynula v prostoru. Šli mlčky, každý si přemýšlel o svých starostech a radostech. Ticho porušil jenom vzdálený štěkot psa.

Najednou se ozvalo tiché praskání, nejprve bylo hodně vzdálené, ale přibližovalo se, po chvíli již bylo možné zřetelně rozpoznat praskání hořícího dřeva. Do tohoto zvuku zaznělo několik tónů něžné, velice smutné melodie, která byla stále zřetelnější.

Oba chodci se zastavili a naslouchali čarovným tónům krásné písně. Syn se tázavě podíval na otce: „Slyšíš to taky? Kdo to hraje?“ Otec ještě chvíli poslouchal a potom začal vyprávět: „Kdysi dávno stála v těchto místech usedlost – větší statek – Mratínka. Hospodařil zde starý sedlák. Jeho syn nechtěl následovat svého otce, nebavilo ho obdělávat půdu, a protože miloval hudbu, nechal ho otec vystudovat hru na klavír. Z chlapce se stal známý virtuos, cestoval po světě a vrátil se na statek svého otce až po svém sňatku. Jeho mladá, krásná žena byla chatrného zdraví, a když otěhotněla, doporučil jí lékař pobyt na čerstvém venkovském povětří.

Nějaký čas žili na statku spokojeně, avšak neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Nejprve starého hospodáře zabil splašený kůň a nedlouho poté zemřela při porodu klavíristova žena i jeho novorozené dítě. Mladý virtuos nevycházel z domu a stále hrál dlouhé, smutné skladby. Jednoho večera zpozorovali obyvatelé vesnice, že z usedlosti Mratínky stoupá kouř, než hasiči dorazili na místo, byl statek v plamenech, přes veškerou snahu hasičů i vesničanů úplně shořel spolu se svým nešťastným obyvatelem. Nikdy se nezjistilo, jestli šlo o nešťastnou náhodu, nebo jestli požár někdo založil úmyslně.

Po nějaký čas bylo možné pozorovat na Mratínce ještě rozvaliny a ohořelé trámy, ale i ty časem zmizely a dnes už po nich není ani stopy. Ale ode dne požáru se z Mratínky často ozývá praskání ohně a smutná, líbezná melodie. Podle ní se vesnice dodnes nazývá Líbeznice.“

Otec a syn se pomalu vzdalovali Mratínce a blížili se k Měšicím. Líbezná melodie slábla, až nakonec úplně utichla.